

TESTIMONY ID: 1542

AGE: 55

AGE RANGE: 51-55

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Ternopil region

OCCUPATION STATUS: Never occupied

FORCIBLY DISPLACED: no

FAMILY TRAUMA: Holodomor

EDUCATION: Higher education (Expert, Master)

DATE OF TESTIMONY: 2023-03-18

DATE RANGE: 2023 Spring

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Shortly before the war, my father and my husband's mother died. Now, this thought does not leave me: it is good that they did not learn about the events of February 24th, 2022, and all the subsequent ones - in [CITY1], [CITY2], [CITY3], [CITY4]. It is terrible that they died, but the war seems to facilitate their departure, which is wrong.

I constantly remember the murdered people, children and mothers in the basement - it's challenging, and I feel sorry for them, but I can't change anything. My friends and I feel powerful and destructive feelings due to personal hatred of the attackers. After all, we consider ourselves humane and good; and now the main feeling is injustice, anger, and the desire to take revenge on enemies.

My heart breaks for those who have suffered losses. These people lived, prepared for something good, whitewashed their houses, washed the windows, and then suddenly, they were left on the burning ground and had to bury their relatives there. I can't watch and listen to the news without tears: it has become a habit to scroll through the news feed in the middle of the night, and if I miss some events at the front due to being busy at work during the day, I feel guilty.

The guilt is heavy because of everything. I can't be in the ranks of the defenders, I can't help physically as a volunteer because of my disability, and we barely make ends meet financially so I can't contribute much to the Armed Forces. I don't even go to the hospital to be treated because I think the fighters need more beds now.

It also bothers me a lot that I have distant family, classmates, and fellow students in Russia. I don't communicate with them, but I considered myself guilty for not telling the truth back in 2014. I tried, but it was almost impossible to talk to them. It was incredibly

unpleasant to find out that my third cousin had gone to the Crimea on vacation: yes, as if she could not do this before. Yes, as if the little green men and the war in my country bring her pleasure. It is incredibly disgusting to think that my distant relatives could be among the attackers. And at the same time, my closest relatives - my daughter and granddaughter - are forced to stay in another very distant country. It's hard for them, and I can't do anything to help even with my little granddaughter who I have never held in my arms. I try not to express my sadness and I hide tears even from those closest to me because I am lucky to live in a remote town, so I should be happy. However, I have not experienced joy for a long time because it is impossible to be happy when there is trouble in the country. I believe in victory, but I know that the road to it is still tough and bloody. And every day in our region, soldiers are buried, and widows and orphans remain. How difficult will it be for us to restore our Motherland...

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1542

ВІК: 55

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 51-55

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Тернопільська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ: Не були окуповані

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища повна (спеціаліст, магістр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-03-18

Проміжок часу: 2023 Весна

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Незадовго до війни помер мій батько, а потім - мати мого чоловіка. Тепер мене не полишає думка: добре, що вони не дізналися про події 24 лютого 2022 року і всі наступні - у Бучі, Гостомелі, Херсоні, Бахмуті... Це погано, що вони померли, але війна ніби полегшує їхній відхід, а це неправильно.

Постійно згадую замордованих людей, діток і породіль в підвалі - це надзвичайно важко, і шкода їх, але змінити нічого не можу. Надзвичайно сильна і деструктивні відчуття через особисту ненависть до нападників відчуваю я і мої друзі. Адже ми вважали себе гуманними, добрими, а тепер усе частіше головне відчуття - несправедливість, злість, бажання помсти ворогам.

Крається серце за тих людей, що зазнали втрат. Це ж люди жили, готувалися до чогось доброго, білили до паски хати, мили вікна, а потім одномоментно залишилися на згарищі і там же мусили ховати своїх рідних. Не можу без сліз дивитися і слухати новини, але водночас і не слухати не можу: вже стало звичкою серед ночі гортати стрічку новин, а якщо протягом дня пропускаю через занятість на роботі якісь події на фронті, відчуваю провину.

Провина тяжіє через усе: я не можу бути в лавах захисників, не можу допомогти фізично як волонтерка через мою інвалідність, ми ледве зводимо кінці з кінцями фінансово, тому я не можу багато донатити на ЗСУ. Я навіть не лягаю в лікарню, щоб підлікуватися, бо думаю, що бійцям потрібніші зараз ліжко-місця.

Мене дуже муляє також, що в росії в мене є далека родина, однокласники, однокурсники. Не спілкуюся з ними, але вважаю себе винною, що не донесла правду тоді, у 2014р. Намагалася, але говорити з ними практично неможливо. Особливо бридко було дізнатися, що трохірідна сестра з рашки поїхала відпочивати в Крим: так, начебто раніше вона цього не могла зробити. Так, ніби зелені чоловічки і війна в моїй країні приносять їй задоволення.

Неймовірно бридко думати, що в числі нападників можуть бути мої далекі родичі.

А разом з тим мої найрідніші – дочка і онука – вимушені перебувати в іншій, дуже далекій країні. Їм важко, і я нічим не можу допомогти. Навіть мою крихітку-онуку я ще жодного разу не тримала на руках. Намагаюсь не виказувати свій сум, ховаю сльози навіть від найближчих, бо мені пощастило жити у тиловому містечку, отже, я маю радіти, але радості не переживала вже давно, бо неможливо радіти, коли в країні біда. Вірю в перемогу, але знаю, що шлях до неї ще овгий і кривавий. І щодня в нашій області ховають воїнів, залишаються вдови і сироти. Як же важко буде нам відновлювати нашу Батьківщину...

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.